

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

5. oktober 2011 *

I sag T-19/06,

Mindo Srl, Rom (Italien), ved advokaterne J. Folguera Crespo og P. Vidal Martínez,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen først ved É. Gippini Fournier, N. Khan og F. Amato, derefter ved E. Gippini Fournier, N. Khan og L. Malferrari, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning K(2005) 4012 endelig af 20. oktober 2005 om en procedure efter artikel 81, stk. 1, [EF] (sag COMP/C.38 281/B.2 — Råtobak — Italien) og subsidiært en påstand om nedsættelse af den bøde, som Mindo Srl er blevet pålagt,

har

* Processprog: engelsk.

RET TEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Azizi, og dommerne E. Cremona (refererende dommer) og S. Frimodt Nielsen,

justitssekretær: fuldmægtig K. Pochéc,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 29. november 2010,

afsagt følgende

Dom

Twistens baggrund

- ¹ Sagsøgeren, Mindo Srl, er et italiensk selskab, som for nærværende er under likvidation. Sagsøgeren var oprindeligt en familievirksomhed kendt under navnet Reditab Srl. Sagsøgeren blev derefter i 1995 købt af Intabex Netherlands BV (herefter »Intabex«), som er et datterselskab af Dimon Inc. Efter denne erhvervelse blev selskabsnavnet ændret, og sagsøgeren blev til Dimon Italia Srl. Sagsøgeren havde som hovedaktivitet den første forarbejdning af råtabak. Den 30. september 2004 solgte Intabex alle aktierne i selskabet til fire personer, som ikke havde nogen tilknytning til den koncern,

hvor i Dimon var holdingselskabet. Efter dette salg blev selskabsnavnet ændret, og sagsøgeren blev til Mindo. Den 13. maj 2005 fusionerede Dimon med Standard Commercial Corporation (herefter »SCC«) for at stifte en ny enhed kaldet Alliance One International, Inc. (herefter »Alliance One«).

Den administrative procedure

- 2 Den 15. januar 2002 sendte Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i medfør af artikel 11 i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i artikel [81 EF] og [82 EF] (EFT 1959-1962, s. 81), anmodninger om oplysninger vedrørende det italienske marked for råtabak til de italienske forarbejdningsvirksomheders og tobakproducenters brancheforeninger, dvs. henholdsvis Associazione professionale trasformatori tabacchi italiani (APTI, brancheorganisationen for italienske råtabaksforarbejdningsvirksomheder) og Unione italiana tabacco (Unitab, den italienske tobakssammenslutning).
- 3 Den 19. februar 2002 modtog Kommissionen fra forarbejdningsvirksomheden, Deltafina SpA, der er medlem af APTI, en anmodning om bødefritagelse i henhold til Kommissionens meddelelse om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager (EFT 2002 C 45, s. 3, herefter »samarbejdsmeddelelsen«). Den 6. marts 2002 indrømmede Kommissionen Deltafina en betinget bødefritagelse i medfør af nævnte meddelelses punkt 15.
- 4 Den 4. april 2002 blev der afholdt et møde på APTI's kontor. I forbindelse med dette møde oplyste Deltafina deltagerne, herunder Transcatap SpA og sagsøgeren, om selskabets anmodning om bødefritagelse og Kommissionens beslutning om at indrømme selskabet den betingede bødefritagelse.

- 5 Samme dag modtog Kommissionen en anmodning om bødefritagelse i medfør af samarbejdsmeddelelsens punkt 8 og, subsidiært, en anmodning om fuld bødenedsættelse i medfør af nævnte meddelelses punkt 20-27 fra sagsøgeren og nogle timer senere en anmodning om fuld bødenedsættelse i medfør af samme fra Transcatab.
- 6 Den 9. april 2002 kvitterede Kommissionen for modtagelsen af sagsøgerens anmodning om bødefritagelse og meddelte i henhold til samarbejdsmeddelelsens punkt 12 sagsøgeren, at den formodede overtrædelse ikke kunne drage fordel af bødefritagelse, idet anmodningen om bødefritagelse ikke overholdt betingelserne i nævnte meddelelses punkt 8, litra a), og punkt 9 eller punkt 8, litra b), og punkt 10. Kommissionen kvitterede ligeledes i henhold til meddelelsens punkt 25 for modtagelsen af sagsøgerens anmodning om fuld bødenedsættelse.
- 7 Den 8. april 2002 fremlagde sagsøgeren supplerende bevismateriale bestående i et nyt forklarende notat og ti bilag. Den 17. april 2002 kvitterede Kommissionen for modtagelsen af disse dokumenter.
- 8 Den 18. og 19. april 2002 aflagde Kommissionen i medfør af artikel 14 i forordning nr. 17 kontrolbesøg hos sagsøgeren og Transcatab samt hos Trestina Azienda Tabacchi SpA og Romana Tabbachi SpA.
- 9 Den 8. oktober 2002 meddelte Kommissionen sagsøgeren og Transcatab, at eftersom de henholdsvis havde været den første og den anden virksomhed til at fremlægge bevismateriale for overtrædelsen i samarbejdsmeddelelsens forstand, havde Kommissionen til hensigt at indrømme dem en nedsættelse på henholdsvis mellem 30-50 % og 20-30 % af den bøde, som de måtte være blevet pålagt på grund af de eventuelt konstaterede overtrædelser ved afslutningen af den administrative procedure.

- ¹⁰ Den 25. februar 2004 vedtog Kommissionen en klagepunktsmeddelelse, som den sendte til ti virksomheder eller brancheforeninger, herunder Deltafina, Transcatab, Romana Tabacchi og sagsøgeren (herefter samlet »forarbejdningsevirkomhederne«) og moderselskaberne til en række af disse, herunder Dimon, SCC og Universal Corp., som er moderselskab til Deltafina. Adressaterne for klagepunktsmeddelelsen fik aktindsigt i de administrative sagsakter, hvoraf kopi på en CD-rom blev sendt til dem af Kommissionen, og de har fremsendt skriftlige bemærkninger som svar på de af Kommissionen fremsatte klagepunkter. Der blev herefter afholdt en mundtlig høring den 22. juni 2004.
- ¹¹ Efter vedtagelsen den 21. december 2004 af et tillæg til klagepunktsmeddelelsen af 25. februar 2004 blev en anden mundtlig høring afholdt den 1. marts 2005.
- ¹² Efter at have hørt Det Rådgivende Udvalg for Kartel- og Monopolspørgsmål og på baggrund af den endelige rapport fra høringskonsulenten vedtog Kommissionen den 20. oktober 2005 beslutning K(2005) 4012 endelig om en procedure efter artikel 81, stk. 1, [EF] (sag COMP/C.38 281/B.2 — Råtabak — Italien) (herefter »den anfægtede beslutning«), hvoraf et resumé er offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* af 13. februar 2006 (EUT L 353, s. 45).

Den anfægtede beslutning

- ¹³ Den anfægtede beslutning vedrører for det første et horisontalt kartel, der var iværksat af forarbejdningsevirkomhederne på det italienske marked for råtabak (første betragtning til den anfægtede beslutning).

- 14 Kommissionen har i den anfægtede beslutning konstateret, at inden for rammerne af dette kartel havde forarbejdningsevirkomhederne fra 1995 til begyndelsen af 2002 fastsat forretningsbetingelserne for køb af råtabak i Italien, både direkte indkøb fra producenterne og køb hos »kontraktpakkerier«, herunder prisfastsættelse og markedsdeling (første betragtning til den anfægtede beslutning).
- 15 Den anfægtede beslutning omhandler for det andet to andre overtrædelser, som fandt sted fra begyndelsen af 1999 til udgangen af 2001, som er særskilte i forhold til det kartel, der var iværksat af forarbejdningsevirkomhederne, og som bestod i, at APTI fastsatte de kontraktpriser, som den ville forhandle på sine medlemmers vegne med henblik på indgåelse af brancheaftaler med Unitab, og i, at Unitab fastsatte de kontraktpriser, som den ville forhandle med APTI på sine medlemmers vegne med henblik på indgåelse af de samme aftaler.
- 16 I den anfægtede beslutning har Kommissionen anført, at forarbejdningsevirkomhedernes praksis udgjorde en sammenhængende og vedvarende overtrædelse af artikel 81, stk. 1, EF (jf. bl.a. 264.-269. betragtning til den anfægtede beslutning).
- 17 Kommissionen har præciseret, at eftersom de to koncerner, som Transcatab og sagsøgeren havde tilhørt under overtrædelsens forløb, var ophørt med at eksistere som følge af deres fusion i den nye enhed Alliance One, var denne som successor til disse to koncerner adressat for den anfægtede beslutning. Det samme gjaldt for sagsøgeren, som var blevet solgt af Intabex til enkeltpersoner, som omdøbte selskabet til Mindo (349. og 350. betragtning til den anfægtede beslutning).
- 18 Kommissionen har i 351. betragtning til den anfægtede beslutning konkluderet, at Deltafina, Universal, sagsøgeren, Transcatab, Alliance One, Romana Tabacchi, APTI og Unitab skulle holdes ansvarlige for overtrædelserne og være adressater for den anfægtede beslutning.

- 19 I 356.-404. betragtning til den anfægtede beslutning har Kommissionen fastsat de bøder, der skal pålægges beslutningens adressater.
- 20 Efter at have vurderet overtrædelsens grovhed og i 369. betragtning til den anfægtede beslutning at have konkluderet, at forarbejdningsvirksomhedernes overtrædelse skulle anses for meget alvorlig, har Kommissionen undersøgt spørgsmålet om »virksomhedernes individuelle betydning« og »bødernes afskrækkende virkning«.
- 21 Med henblik på at give bøden afskrækkende virkning har Kommissionen anset det for nødvendigt at anvende en multiplikationsfaktor på 1,5 — dvs. en forhøjelse på 50 % — på det udgangsbetrag, der pålægges Deltafina, og en multiplikationsfaktor på 1,25 — dvs. en forhøjelse på 25 % — på det udgangsbetrag, der pålægges sagsøgeren og Transcatab (375. betragtning til den anfægtede beslutning).
- 22 Således har Kommissionen i 376. betragtning til den anfægtede beslutning fastsat udgangsbetraget for bøderne som følger:

— Deltafina: 37,5 mio. EUR

— Transcatab: 12,5 mio. EUR

— sagsøgeren: 12,5 mio. EUR

— Romana Tabacchi: 10 mio. EUR

- 23 Kommissionen har derefter undersøgt spørgsmålet om overtrædelsens varighed. Det fremgår bl.a. af 377.-379. betragtning til den anfægtede beslutning, at Kommissionen forhøjede bøderne udgangsbetrag med 10 % for hvert hele år, overtrædelsen havde varet, og med 5 % for hver yderligere periode på eller over seks måneder. Udgangsbetraget for bøden har således været genstand for en forhøjelse på 60 %, svarende til en overtrædelsesperiode på seks år og fire måneder for Deltafina, sagsøgeren og Transcatab, og en forhøjelse på 25 %, svarende til en overtrædelsesperiode på to år og otte måneder for Romana Tabacchi.
- 24 Grundbeløbet for de bøder, der er pålagt adressaterne for den anfægtede beslutning, er følgelig fastsat således:
- Deltafina: 60 mio. EUR
 - Transcatab: 20 mio. EUR
 - sagsøgeren: 20 mio. EUR
 - Romana Tabacchi: 12,5 mio. EUR
- 25 Kommissionen har i 380.-398. betragtning til den anfægtede beslutning undersøgt, om der var grund til at anerkende formildende omstændigheder, og har forkastet alle sagsøgerens argumenter i denne henseende.
- 26 I øvrigt har Kommissionen vurderet, om der var grundlag for at vedtage grundbeløb for de forskellige adressater, således at de ikke oversteg den grænse på 10 % af omsætningen, der er fastsat i artikel 23, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i artikel 81 [EF] og 82 [EF] (EFT 2003 L 1, s. 1) (399.-404. betragtning til den anfægtede beslutning).

- 27 Kommissionen har i denne henseende begrænset sagsøgerens solidariske ansvar til 10 % af virksomhedens omsætning i det seneste regnskabsår, dvs. 3,99 mio. EUR, eftersom sagsøgeren på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning ikke havde nogen forbindelse med den tidligere koncern, hvori Dimon var holdingselskab (404. betragtning til den anfægtede beslutning).
- 28 Kommissionen har i 405.-500. betragtning til den anfægtede beslutning udtalt sig om samarbejdsmeddelelsens anvendelse. Kommissionen har navnlig konstateret, at sagsøgeren opfyldte de betingelser, der påhvilede selskabet i kraft af anmodningen om bødenedsættelse, og Kommissionen har af vurderingen af det fremlagte bevismateriale og af samarbejdet under proceduren udledt, at sagsøgeren kan få den højeste bødenedsættelsessats inden for de intervaller, denne fik meddelelse om efter anmodningen om bødenedsættelse, dvs. 50 % (499. betragtning til den anfægtede beslutning).
- 29 I henhold til artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 1/2003 har Kommissionen i den anfægtede beslutnings artikel 2 fastsat de bøder, der skal pålægges de virksomheder og sammenslutninger af virksomheder, der var adressater for den anfægtede beslutning, som følger:

— Deltafina og Universal in solidum: 30 mio. EUR

— sagsøgeren og Alliance One: 10 mio. EUR, hvor Alliance One er ansvarlig for hele beløbet, mens sagsøgeren kun hæfter in solidum for 3,99 mio. EUR

— Transcatab og Alliance One in solidum: 14 mio. EUR

— Romana Tabacchi: 2,05 mio. EUR

— APTI: 1 000 EUR

— Unitab: 1 000 EUR.

Retsforhandlinger

- ³⁰ Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 20. januar 2006 har sagsøgeren anlagt nærværende søgsmål.
- ³¹ I stævningen har sagsøgeren bl.a. anmodet om forening af den foreliggende sag med det af Alliance One den 24. januar 2006 anlagte søgsmål, hvor der er nedlagt påstand om delvis annullation af den anfægtede beslutning (sag T-25/06, Alliance One International mod Kommissionen). Alliance One har fremsat en tilsvarende anmodning.
- ³² Den 14. februar 2006 betalte Alliance One hele den bøde, som Kommissionen pålagde denne og sagsøgeren, idet sagsøgeren kun var solidarisk ansvarlig for en del af dette beløb, nemlig 3,99 mio. EUR.
- ³³ Den 4. juli 2006 gik sagsøgeren i likvidation, hvilket selskabet dog ikke meddelte Retten.

- 34 Ved særskilt dokument, indleveret til Rettens Justitskontor den 27. juli 2006, har sagsøgeren anmodet om forening af sag T-25/06 med den foreliggende sag. Den 21. august 2006 fremsatte Alliance One sine bemærkninger til denne anmodning og erklærede sig enig i, at de to sager burde forenes.
- 35 Kommissionen har ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 21. august 2006 tilkendegivet, at den ikke fandt, at foreningen af disse sager mærkbart ville forbedre procedurens effektivitet, og at den har overladt vurderingen heraf til Retten.
- 36 Retten har ikke efterkommet anmodningen om forening.
- 37 Efter at en af sagsøgerens kreditorer havde indgivet en konkursbegæring (istanza di fallimento) den 27. december 2006 til Tribunale ordinario di Roma, sezione fallimentare (konkursretten i Rom, herefter »Tribunale fallimentare di Roma«), indgav sagsøgeren den 5. marts 2007 i medfør af artikel 161 i regio decreto 16 marzo 1942, nr. 267, recante disciplina del fallimento, del concordato preventivo, dell'amministrazione controllata e della liquidazione coatta amministrativa (kongeligt dekret nr. 267 af 16.3.1942 om regulering af konkurs, tvangsakkord, kontrolleret forvaltning og tvungen administrativ likvidation, med senere ændringer, særtillæg til GURI nr. 81 af 6.4.1942) (herefter »den italienske konkurslov«), en begæring om den forebyggende tvangsakkordprocedure (herefter »forebyggende tvangsakkord«) ved den samme ret. Ved dom af 27. november 2007 godkendte Tribunale fallimentare di Roma den af sagsøgeren foreslåede forebyggende tvangsakkord.
- 38 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling og har som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til procesreglementets artikel 64 anmodet parterne om at fremlægge visse nærmere dokumenter. Parterne har efterkommet disse anmodninger inden for den fastsatte frist.

- 39 Parterne afgav under retsmødet den 29. november 2010 mundtlige indlæg og besvarede spørgsmål fra Retten.
- 40 Under retsmødet gjorde Kommissionen, som nogle dage før retsmødet havde fået kendskab til, at sagsøgeren havde været under likvidation siden juli 2006, gældende, at sagsøgeren havde mistet sin søgsmålsinteresse, eftersom Alliance One havde betalt hele den bøde, de var blevet pålagt, herunder de 3,99 mio. EUR, som sidstnævnte selskab skulle betale solidarisk med sagsøgeren, uden at anmode sagsøgeren om at tilbagebetale en del af den betalte bøde, selv om sagsøgeren var under likvidation.
- 41 Retten anmodede således i medfør af en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til procesreglementets artikel 64 sagsøgeren om at meddele Retten alle relevante oplysninger og alle dokumenter vedrørende enhver aftale, som sagsøgeren måtte have indgået med Alliance One vedrørende sidstnævntes betaling af bøden og muligheden for at anmode om tilbagebetaling af en del af den betalte bøde, hvilket fremgår af protokollatet fra retsmødet. Denne foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse blev efterfølgende gentaget i en skrivelse fra Retten, der blev sendt til sagsøgeren den 8. december 2010.
- 42 I øvrigt præciserede sagsøgeren som svar på et spørgsmål fra Retten, at den med tredje påstands andet punktum (jf. præmis 57 nedenfor) kun tilsigtede at opnå en nedsættelse af den del af bøden, der skulle betales solidarisk med Alliance One.
- 43 Ved skrivelse af 6. januar 2011 efterkom sagsøgeren den anmodning, som Retten havde fremsat under retsmødet, og fremlagde en række dokumenter. Sagsøgeren undlod imidlertid at præcisere, at denne havde indledt en forebyggende tvangsakkordprocedure, og at den fortsat verserede. Sagsøgeren har i det væsentlige gjort gældende, at selskabet fortsat har søgsmålsinteresse i denne sag.

- 44 Den 21. februar 2011 gentog Kommissionen i sine bemærkninger til sagsøgerens skrivelse af 6. januar 2011, at sagsøgeren havde mistet enhver søgsmålsinteresse i denne sag. Endvidere fremlagde Kommissionen et dokument fra handelskammeret i Rom (Italien) vedrørende sagsøgerens finansielle status, som bekræftede, at der siden den 21. maj 2007 havde været indledt en forebyggende tvangsakkordprocedure, registreret under nr. 3/07, i forhold til sagsøgeren. Kommissionen fastslog ligeledes, at Retten kunne træffe en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse i overensstemmelse med procesreglementets artikel 64, stk. 4, bestående i at anmode Alliance One om oplysninger vedrørende dennes udøvelse af retten til at rejse krav mod sagsøgeren om tilbagebetaling af en del af den betalte bøde.
- 45 Ved skrivelse af 11. marts 2011 fremsatte sagsøgeren sine bemærkninger til Kommissionens bemærkninger af 21. februar 2011, idet den modsatte sig en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse bestående i at anmode Alliance One om oplysninger, og idet den gjorde gældende, at Kommissionen havde begået et proceduremisbrug.
- 46 Retten stillede i skrivelse af 17. marts 2011 i forbindelse med foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til procesreglementets artikel 64, stk. 3, litra c), Alliance One skriftlige spørgsmål.
- 47 Ved skrivelse af 30. marts 2011 besvarede Alliance One de af Retten den 17. marts 2011 stillede spørgsmål. Alliance One anførte i det væsentlige, at selskabet endnu ikke havde rejst krav mod sagsøgeren om tilbagebetaling af en del af den betalte bøde, fordi det foretrak at afvente udfaldet af den foreliggende procedure. Alliance One præciserede ligeledes, at selskabet for at indlede en sådan fremgangsmåde »sandsynligvis var forpligtet til at anmode om en dom for at opnå et bidrag [fra sagsøgeren] og et betalingspåbud på grundlag af den dom«. Alliance One har i øvrigt anført, at selskabet i tilfælde af Rettens hele eller delvise annullation af bøden ville være forpligtet til at erstatte sagsøgeren det tilbagebetalte beløb med renter, hvilket ville gøre retsforhandlingerne »tunge, dyre og lange«. Endvidere er Alliance One af den opfattelse, at selskabets sagsanlæg ikke er forældet og ikke vil være det, før disse retsforhandling er afsluttet. Endelig har Alliance One erindret om, at den forebyggende tvangsakkordprocedure ikke hindrer en kreditor i at anlægge sag ved de kompetente

retter med henblik på at opnå en anerkendelsesdom i forhold til den debitor, der er genstand for tvangsakkorden, og at anmode om et betalingspålæg fra det tidspunkt, hvor anerkendelsesdommen er afsagt.

- 48 Ved skrivelser af henholdsvis den 18. og 19. april 2011 fremsatte sagsøgeren og Kommissionen deres bemærkninger til oplysningerne fra Alliance One.
- 49 Ved skrivelse af 12. maj 2011 anmodede Retten i form af foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse sagsøgeren om at fremlægge visse dokumenter vedrørende den for Tribunale fallimentare di Roma verserende forebyggende tvangsakkordprocedure og at fremlægge alle relevante oplysninger vedrørende gennemførelsen af denne tvangsakkord.
- 50 Ved skrivelse af 20. maj 2011 efterkom sagsøgeren disse anmodninger. Sagsøgeren fremlagde bl.a. stævningen om forebyggende tvangsakkord og det tvangsakkordforslag, der var sendt til sagsøgerens kreditorer den 5. marts 2007, dommen om godkendelse af den forebyggende tvangsakkord afsagt af Tribunale fallimentare di Roma den 27. november 2007 samt andre dokumenter vedrørende tvangsakkordens gennemførelse.
- 51 Den 25. maj 2011 blev der afholdt retsmøde ved Tribunale fallimentare di Roma med henblik på at vurdere tvangsakkordens gennemførelse og/eller at fastslå dens eventuelle løsning eller annullation i henhold til artikel 186 i den italienske konkurslov.
- 52 Den 1. juni 2011 fremlagde sagsøgeren efter anmodning fra Retten kreditorlisten, som den havde bilagt den stævning om forebyggende tvangsakkord, der var blevet indleveret til Tribunale fallimentare di Roma den 5. marts 2007. Denne liste angav ikke Alliance Ones tilgodehavende hos sagsøgeren.

- 53 Den 15. juni 2011 blev der afholdt endnu et retsmøde ved Tribunale fallimentare di Roma.
- 54 Den 21. juni 2011 fremsatte Kommissionen sine bemærkninger til det dokument, som sagsøgeren havde fremlagt i skrivelsen af 20. maj 2011, og til kreditorlisten, som sagsøgeren havde fremlagt den 1. juni 2011.
- 55 Ved skrivelse af 13. juli 2011 besvarede sagsøgeren som svar på en ny foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse Rettens spørgsmål, fremlagde dokumenter og tog stilling til spørgsmålet, om det fortsat var fornødent at træffe afgørelse i denne sag, som omhandlet i procesreglementets artikel 113.
- 56 Den 29. juli 2011 tog Kommissionen efter Rettens anmodning stilling til spørgsmålet, om det fortsat var fornødent at træffe afgørelse i denne sag i samme artikels forstand.

Parternes påstande

- 57 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Artikel 1, stk. 1, litra a), i den anfægtede beslutning annulleres, for så vidt som den henviser til en længere overtrædelsesperiode, der påstås at være ophørt den 19. februar 2002 i stedet for senest den 15. januar 2002.
 - Artikel 2, litra b), i den anfægtede beslutning annulleres, for så vidt som sagsøgeren burde have draget fordel af en bødefritagelse i medfør af samarbejdsmeddelelsen.

- Subsidiært, artikel 2, litra b), i den anfægtede beslutning ændres, og »den bøde, der er pålagt sagsøgeren solidarisk med Alliance One«, nedsættes væsentligt.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- Det besluttet i medfør af procesreglementets artikel 50, stk. 4, at forene denne sag med den sag, som Alliance One har anlagt til prøvelse af den anfægtede beslutning.

58 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.
- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

59 I medfør af procesreglementets artikel 113 kan Retten til enhver tid af egen drift efter at have hørt parterne fastslå, at sagen er blevet uden genstand, og at det er ufornuddent at træffe afgørelse.

⁶⁰ Ifølge retspraksis er søgsmålsinteresse en ufravigelig procesforudsætning, som Den Europæiske Unions retsinstanser kan undersøge af egen drift (jf. Rettens dom af 28.9.2004, sag T-310/00, MCI mod Kommissionen, Sml. II, s. 3253, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis, og Rettens kendelse af 10.3.2005, forenede sager T-228/00, T-229/00, T-242/00, T-243/00, T-245/00 - T-248/00, T-250/00, T-252/00, T-256/00 - T-259/00, T-265/00, T-267/00, T-268/00, T-271/00, T-274/00 - T-276/00, T-281/00, T-287/00 og T-296/00, Gruppo ormeggiatori del porto di Venezia m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 787, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis). Det skal antages, at for så vidt angår det forhold, at søgsmålsinteressen ophører under den verserende sag, kan Unionens retsinstanser ligeledes undersøge det af egen drift.

⁶¹ I denne sag er parterne blevet hørt, hvorfor Kommissionens argumentation under retsmødet og i dens bemærkninger til sagsøgerens svar på Rettens skriftlige spørgsmål, hvorefter sagsøgeren i det væsentlige har mistet enhver interesse i at fortsætte denne sag, idet den bøde, der skal betales solidarisk, fuldt ud er blevet betalt af Alliance One, som ikke har rejst krav mod sagsøgeren om tilbagebetaling af en del af den betalte bøde, straks skal undersøges.

Parternes argumenter

⁶² Kommissionen har i det væsentlige gjort gældende, at sagsøgeren ikke har interesse i at fortsætte denne sag, eftersom den bøde, som sagsøgeren skulle betale solidarisk med Alliance One, fuldt ud er blevet betalt af sidstnævnte i februar 2006, og Alliance One har ikke rejst krav mod sagsøgeren om tilbagebetaling af en del af den betalte bøde. Kommissionen har udtrykt tvivl vedrørende Alliance Ones ret til at kræve en sådan tilbagebetaling fra sagsøgerens side. Ifølge Kommissionen fremgår en sådan ret hverken af sagsøgerens begæring om tvangsakkord eller af sagsøgerens bogføring, der er indgivet til virksomhedsregisteret i overensstemmelse med den italienske lov. Kommissionen er af den opfattelse, at dette kan forklares med, at der findes en garanti

eller en anden retsakt, i medfør af hvilken Alliance One i forbindelse med salget af sine aktier i sagsøgeren har påtaget sig at betale hele den bøde, de var blevet pålagt.

- 63 Kommissionen har i øvrigt bestridt sagsøgerens argumenter til støtte for dennes bevarelse af en søgsmålsinteresse i disse retsforhandlinger.
- 64 For så vidt angår sagsøgerens påståede interesse i at forsvare sig mod eventuelle erstatningssøgsmål anlagt af tredjemand har Kommissionen i sine bemærkninger af 21. februar 2011 vedrørende sagsøgerens skrivelse af 6. januar 2011 gjort gældende, at sagsøgeren ikke har antydnet noget om retssager, der er anlagt af eller endog antages at ville blive anlagt af tredjemand, der har lidt skade ved den retsstridige adfærd. For så vidt angår de skrivelser, der indeholder en erstatningsanmodning, og som sagsøgeren har tilført sagsakterne henholdsvis den 20. maj og den 13. juli 2011, har Kommissionen bemærket, at de ikke beviser, at der er anlagt en retssag, og frem for alt, at en sådan retssag ikke er forældet.
- 65 Hvad endelig angår sagsøgerens formodede pligt til at tilbagebetale Alliance One en del af den af sidstnævnte betalte bøde, har Kommissionen bemærket, at det er usandsynligt, at Alliance One fremover vil rejse krav mod sagsøgeren om en sådan tilbagebetaling, især henset til det forhold, at Alliance One ikke har reageret i forbindelse med likvidationen af sagsøgeren og indledningen af den forebyggende tvangsakkordprocedure. Det er ligeledes vanskeligt at forlige eksistensen af en sådan ret hos Alliance One og dennes manglende handling gennem så mange år. I øvrigt fremgår Alliance Ones hensigt vedrørende muligheden for at rejse krav mod sagsøgeren om tilbagebetaling af en del af den betalte bøde ikke klart af dennes svar på Rettens skriftlige spørgsmål. Da endvidere Alliance Ones ret til at rejse krav mod sagsøgeren om tilbagebetaling af en del af den betalte bøde bygger direkte på den anfægtede beslutning, er det vanskeligt at forstå, hvilken type vanskeligheder der kunne være forbundet med at opnå en dom fra den italienske ret.

- ⁶⁶ Sagsøgeren har fastholdt at have en åbenbar og direkte interesse i at fortsætte sagen. Ifølge sagsøgeren påvirker det ikke selskabets interesse i at fortsætte sagen, selv om dette er genstand for en likvidationsprocedure, og selv om dets tidligere moderselskab, Alliance One, foreløbigt har kunnet betale hele den bøde, de var blevet pålagt, og som erklærede den solidarisk ansvarlig for et beløb på 3,99 mio. EUR.
- ⁶⁷ For det første har sagsøgeren gjort gældende, at selskabets søgsmålsinteresse følger af dets grundlæggende ret til søgsmålsadgang, som det har udledt af artikel 6 i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«), således som fortolket i Unionens retsorden ved artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (EUT 2010 C 83, s. 389).
- ⁶⁸ Sagsøgeren har i denne henseende erindret om, at de anbringender, selskabet har påberåbt sig til støtte for sit søgsmål, for det første vedrører den retlige kvalifikation af visse faktiske forhold (navnlig tilregning af ansvaret for visse forberedende tværfaglige aftaler, eksistensen af formildende omstændigheder, indvirkningen af markedets lille størrelse på vurderingen af sagsøgerens adfærd og anvendelsen af den laveste bøde), for det andet den korte varighed af den overtrædelse, som sagsøgeren er blevet kritiseret for, og for det tredje Kommissionens fejlagtige anvendelse af samarbejdsmeddelelsen (for så vidt som sagsøgeren ønskede at opnå bødefritagelse eller subsidiært en »delvis bødefritagelse« i overensstemmelse med meddelelsens artikel 23).
- ⁶⁹ Sagsøgeren har endvidere anført, at selskabets interesse i at forfølge disse retshandlinger ikke er begrænset til bøden, men ligeledes vedrører det ansvar, som dette er blevet pålagt for en vis adfærd, og den retlige vurdering af denne adfærd.

- 70 For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at selskabets søgsmålsinteresse ligeledes følger af dets ret til at forsvare sig mod eventuelle erstatningssager eller inddragelse i sager anlagt af tredjemand for de overtrædelser, der er fastslået i den anfægtede beslutning, når den er blevet endelig. Sagsøgeren har i denne henseende vedlagt sin skrivelse af 20. maj 2011 en skrivelse, som selskabet er blevet tilsendt af et kooperativ af italienske tobaksproducenter, og som indeholder en anmodning om erstatning på 2,3 mio. EUR for den overtrædelse af konkurrencereglerne, der følger af den praksis, der blev sanktioneret ved den anfægtede beslutning. Den rapport, der er udarbejdet af likvidator i den forebyggende tvangsakkord den 14. april 2011, redegør ligeledes for en sådan erstatningsanmodning.
- 71 For det tredje har sagsøgeren ligeledes påstået, at selskabet har en objektiv og direkte interesse i at få bøden nedsat eller endog fuldstændigt annulleret. Sagsøgeren har i denne henseende for det første erindret om, at selskabet i overensstemmelse med artikel 1292 i den italienske borgerlige lovbog i fremtiden kan stå over for et regres-søgsmål anlagt af Alliance One. I øvrigt har sagsøgeren anført, at selskabets forvaltere i henhold til italiensk ret er forpligtet til at beskytte kreditorernes interesse mod ethvert muligt krav. For det andet har sagsøgeren redegjort for, at aftalerne om salget af aktierne i selskabet slet ikke nævner den for Kommissionen indledte procedure, som gav anledning til den anfægtede beslutning, og ikke indeholder nogen udtrykkelig garanti om godtgørelse af enhver bøde, der følger af Kommissionens beslutning. Det er følgelig sagsøgerens opfattelse, at selskabets interesse i at fortsætte denne sag indtil dens afslutning er åbenbar, fordi det ikke kan udelukkes, at Alliance One i fremtiden anlægger sag mod sagsøgeren for at opnå tilbagebetaling af en del af den betalte bøde. For det tredje har sagsøgeren gjort gældende, at selv hvis de førnævnte aftaler fastsatte en eventuel godtgørelse for den af Kommissionen pålagte bøde, vil gyldigheden af denne godtgørelse sættes på spil, hvis sagsøgeren fratages retten til at anfægte beslutningen for Retten ved at nedlægge påstand om bødefritagelse eller bødenedsættelse.
- 72 Sagsøgeren er ligeledes af den opfattelse, at Alliance Ones svar på Rettens skriftlige spørgsmål i øvrigt bekræfter selskabets søgsmålsinteresse. For det første fremgår det af dette svar, at risikoen for eventuelle erstatningssøgsmål anlagt af tredjemand fortsat er aktuell, henset til, at disse sager endnu ikke er forældede i henhold til den italienske lov. For det andet har sagsøgeren bemærket, at Alliance Ones ret til at handle mod

sagsøgeren for at opnå tilbagebetaling af en del af den betalte bøde ikke er forældet. For det tredje er sagsøgeren af den opfattelse, at selskabet fortsat er den eneste ansvarlige for betalingen af beløbet på 3,99 mio. EUR i det tilfælde, at Alliance One får medhold i sag T-25/06, og sagsøgerens søgsmålsinteresse er derfor åbenbar.

⁷³ Sagsøgeren har i sit svar af 20. maj 2011 redegjort for, at artikel 168 i den italienske konkurslov ikke begrænser tidligere kreditorers ret til i den periode, som omfatter datoen for begæringen om forebyggende tvangsakkord og den dato, hvor dommen om godkendelse heraf bliver endelig, at anlægge sag ved de kompetente retter med henblik på at opnå en anerkendelsesdom mod debitoren i forbindelse med den forebyggende tvangsakkordprocedure og efter denne periode at anlægge sag ved de kompetente retter for at opnå betaling af gælden fra den debitor, der er under forebyggende tvangsakkord.

⁷⁴ Ifølge sagsøgeren er de tidligere kreditorer, der ikke var enige eller ikke stemte, efter godkendelsen og under den faktiske gennemførelse af den forebyggende tvangsakkord ikke forhindret i at inddrive deres gæld i forhold til selskabets likvidator og gennem mellemmand. De er i øvrigt forpligtet til i givet fald at overholde kreditorernes forholdsmæssige godtgørelsesandele og de frister, der er fastsat i den godkendte forebyggende tvangsakkord. I øvrigt er de tidligere kreditorer ikke begrænset i udøvelsen deres rettigheder, selv efter gennemførelsen af den forebyggende tvangsakkord, idet de fortsat skal overholde de forholdsmæssige andele og de frister, der er fastsat i den godkendte forebyggende tvangsakkord for alle kreditorerne. Alliance One kan følgelig fortsat anlægge sag ved den kompetente ret med henblik på at opnå en kendelse med et betalingspåbud mod sagsøgeren.

⁷⁵ Endvidere har sagsøgeren præciseret, at spørgsmålet, om den forebyggende tvangsakkord i overensstemmelse med artikel 186 i den italienske konkurslov kan gennemføres eller annulleres, i øjeblikket er genstand for en kontradiktorisk procedure ved Tribunale fallimentare di Roma. I tilfælde af en annulation af tvangsakkorden finder

lovens artikel 137 og 138 anvendelse, hvilket medfører en automatisk genåbning af konkursbehandlingen i forhold til sagsøgeren. I et sådant tilfælde har sagsøgeren imidlertid ikke mistet sin interesse i at fortsætte denne sag. Ifølge sagsøgeren kan Alliance One nemlig fortsat gøre krav på tilbagebetaling af en del af den betalte bøde gennem en anmodning om optagelse heraf som et passiv i konkursboet.

- ⁷⁶ Endelig har sagsøgeren i sin skrivelse af 13. juli 2011 erindret om, at Alliance One klart har redegjort for grundene til, at selskabet endnu ikke havde udøvet sin ret til at rejse krav mod sagsøgeren om tilbagebetaling af en del af den betalte bøde (jf. præmis 47 ovenfor). Sagsøgeren har dernæst i det væsentlige gjort gældende, at selskabet i henhold til italiensk ret ikke var forpligtet til at lade Alliance One fremgå af bogføringen, når Alliance One ikke har fremsat en udtrykkelig anmodning om tilbagebetaling, og dermed af kreditorlisten i forbindelse med begæringen om forebyggende tvangsak-kord. Ifølge sagsøgeren kræver den italienske konkurslov og gældende regnskabsprin-cipper i intet tilfælde, at der i bogføringen skal medtages den mulige anmodning fra Alliance One, når en sådan anmodning endnu ikke er fremsat, og når hverken beløbet for eller eksistensen af en sådan anmodning er blevet endelig.

Rettens bemærkninger

- ⁷⁷ Det skal bemærkes, at i henhold til fast retspraksis kan et søgsmål med påstand om annulation og/eller ændring af en beslutning, der er anlagt af en fysisk eller juridisk person, kun antages til realitetsbehandling, såfremt sagsøgeren har en interesse i at få den anfægtede retsakt annulleret og/eller ændret. En sådan interesse forudsætter, at annulationen og/eller ændringen af denne retsakt i sig selv kan have retsvirknin-ger, eller med andre ord at søgsmålet kan admitteres, såfremt det med sit resultat kan tilføre sagsøgeren en fordel (jf. i denne retning Domstolens kendelse af 5.3.2009, sag C-183/08 P, Kommissionen mod Provincia di Imperia, ikke trykt i Samling af

Afgørelser, præmis 19, jf. Rettens dom i sagen MCI mod Kommissionen, nævnt i præmis 60 ovenfor, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis, og dom af 18.3.2010, sag T-189/08, Forum 187 mod Kommissionen, Sml. II, s. 1039, præmis 62 og den deri nævnte retspraksis), og dette begrundet en opstået og aktuel interesse i annullation og/eller ændring af den pågældende retsakt (jf. i denne retning Rettens dom af 19.6.2009, sag T-269/03, Socratec mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

78 En sådan interesse skal bestå indtil retsafgørelsen, idet det i modsat fald findes ufor-
nødent at træffe afgørelse (jf. Domstolens dom af 7.6.2007, sag C-362/05 P, Wunen-
burger mod Kommissionen, Sml. I, s. 4333, præmis 42 og den deri nævnte retsprak-
sis). Dette krav garanterer nemlig processuelt, at retterne af hensyn til en ordentlig
retspleje ikke skal tage stilling til anmodninger om udtalelser og/eller rent teoretiske
spørgsmål (jf. i denne retning Rettens kendelse af 17.10.2005, sag T-28/02, First Data
m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 4119, præmis 36, og dommen i sagen Socratec
mod Kommissionen, nævnt i præmis 77 ovenfor, præmis 36).

79 Endvidere er det blevet fastslået, at når den interesse, som en sagsøger påstår at have,
vedrører en fremtidig retsstilling, skal det være godtgjort, at indgrebet i retsstillingen
allerede aktuelt er sikkert. En sagsøger kan følgelig ikke påberåbe sig fremtidige og
uvisse situationer med henblik på at godtgøre sin interesse i at kræve annullation
og/eller ændring af den anfægtede retsakt (Rettens dom af 17.9.1992, sag T-138/89,
NBV og NVB mod Kommissionen, Sml. II, s. 2181, præmis 33, og af 14.4.2005, sag
T-141/03, Sniace mod Kommissionen, Sml. II, s. 1197, præmis 26, samt dommen i
sagen Socratec mod Kommissionen, nævnt i præmis 77 ovenfor, præmis 39).

80 Endelig bemærkes, at ifølge fast retspraksis påhviler det sagsøgeren at føre bevis for sin
retlige interesse, hvilket er den afgørende og grundlæggende betingelse for al retter-
gang (jf. i denne retning og analogt, Domstolens kendelse af 31.7.1989, sag 206/89 R,
S. mod Kommissionen, Sml. s. 2841, præmis 8, Rettens kendelse af 30.4.2003, sag
T-167/01, Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke mod Kommissionen, Sml. II, s. 1873, præ-
mis 58, og dommen i sagen Sniace mod Kommissionen, nævnt i præmis 79 ovenfor,
præmis 31).

- 81 I denne sag fremførte Kommissionen under retsmødet nye faktiske forhold, som var indtruffet efter sagsanlægget, og som kunne lade formode, at sagsøgerens retlige interesse er forsvundet, idet Alliance One fuldt ud havde betalt den bøde, de var blevet pålagt, uden at rejse krav mod sagsøgeren om tilbagebetaling af en del af denne bøde.
- 82 Det skal i denne henseende anføres, at det ikke er bestridt, at Alliance One i februar 2006 betalte hele den bøde, som Kommissionen havde pålagt selskabet og sagsøgeren, idet sidstnævnte kun var solidarisk ansvarlig for en del af bøden, nemlig et beløb på 3,99 mio. EUR, og at Alliance One indtil nu ikke har rejst krav mod sagsøgeren om tilbagebetaling af en del af den betalte bøde. Endvidere skal det fastslås, at sagsøgeren blev sat under likvidation i juli 2006, og at sagsøgeren siden maj 2007 har været genstand for en forebyggende tvangsakkordprocedure ved Tribunale fallimentare di Roma, som fortsat verserer, hvilke faktiske forhold sagsøgeren har undladt af egen drift at oplyse Retten om.
- 83 Det skal ligeledes erindres, at sagsøgeren med sine påstande har tilsigtet at opnå dels den delvise annullation af den anfægtede beslutning, for så vidt som Kommissionen foretog en fejlagtig anvendelse af samarbejdsmeddelelsen i forhold til sagsøgeren, idet Kommissionen burde have indrømmet sagsøgeren bødefritagelse på det tidspunkt, hvor den besluttede ikke at indrømme Deltafina bødefritagelse, og idet Kommissionen begik en fejl ved fastsættelsen af varigheden af sagsøgerens deltagelse i overtrædelsen med en måned, dels subsidiært en nedsættelse af den bøde, som sagsøgeren skal betale solidarisk med Alliance One.
- 84 Således som Kommissionen med rette har understreget, vedrører sagsøgerens sagsanlæg hovedsageligt bødens beløb. Undersøgelsen af sagsøgerens anbringender viser, at alle argumenterne vedrørende tilregnelser af ansvaret for en vis adfærd fra sagsøgerens side og den retlige vurdering af denne adfærd, som ikke er fremsat til støtte for hovedanbringendet, hvorefter sagsøgeren burde have draget fordel af en bødefritagelse, kun tilsigter i tilfælde af hovedanbringendets forkastelse subsidiært at opnå

en nedsættelse af den bøde, som sagsøgeren skal betale solidarisk med Alliance One, nemlig et beløb på 3,99 mio. EUR. Det skal endvidere i denne henseende anføres, at hverken en eventuel anden retlig vurdering af de faktiske forhold, som sagsøgeren har påberåbt sig, eller vurderingen af varigheden, der angiveligt er nogle uger kortere, af den overtrædelse, som den pågældende virksomhed er blevet kritiseret for, gør det muligt at opnå en nedsættelse af den bøde, som sagsøgeren skal betale solidarisk med Alliance One, til et lavere niveau end det, der blev fastsat i den anfægtede beslutning.

⁸⁵ Det følger under omstændighederne i denne sag heraf, at annullationen eller ændringen af den anfægtede beslutning, som sagsøgeren har anmodet om, ikke giver denne nogen fordel, eftersom den bøde, som sagsøgeren er blevet pålagt, allerede er blevet betalt fuldt ud af Alliance One, der er sagsøgerens solidariske meddebitor, og at Alliance One, selv om selskabet ikke har nogen retlig forbindelse med sagsøgeren (jf. præmis 1 ovenfor), ikke har rejst krav mod sagsøgeren om tilbagebetaling af en del af den betalte bøde, selv om der er forløbet mere end fem år siden betalingen heraf.

⁸⁶ Sagsøgeren er imidlertid af den opfattelse, at selskabet har bevaret en retlig interesse i disse retsforhandlinger, idet Alliance One fortsat kan handle mod sagsøgeren for at opnå tilbagebetaling af en del af den betalte bøde, og dette uanset den verserende forebyggende tvangsakkordprocedure.

⁸⁷ Det skal i denne henseende fastslås, at sagsøgeren, som det påhviler at føre bevis for dennes retlige interesse (jf. præmis 80 ovenfor), ikke i tilstrækkeligt omfang har godtgjort, at Alliance One har et tilgodehavende hos sagsøgeren, eller at Alliance One, hvis det antages, at dette tilgodehavende eksisterer, fortsat ønsker eller tilsigter at tilbagesøge dette, og at sagsøgeren derfor har en opstået og aktuel interesse i at anmode om annullation og/eller ændring af den bøde, de er blevet pålagt i den anfægtede beslutning. Sagsøgeren har nemlig begrænset sig til at anføre, at aftalerne om overdragelse af selskabets aktier til de nuværende aktionærer ikke indeholdt nogen udtrykkelig garanti om godtgørelse af enhver bøde, der følger af den anfægtede

beslutning, og at anføre, at Alliance One derfor fortsat kan rejse krav mod sagsøgeren om tilbagebetaling af en del af den betalte bøde, for betalingen af hvilken sagsøgeren er holdt solidarisk ansvarlig.

- ⁸⁸ Således som Kommissionen har fremhævet, skal debitor imidlertid i henhold til artikel 161 i den italienske konkurslov i sin begæring om forebyggende tvangsakkord bl.a. fremlægge en analytisk og skønsmæssig redegørelse for sine aktiver og debitor- og kreditorlisten, og bobestyreren skal, efter at den forebyggende tvangsakkordprocedure, som i det væsentlige er en procedure, der fastslår passiverne under den kompetente rets kontrol, er indledt, i overensstemmelse med lovens artikel 171 foretage en efterprøvelse af kreditorlisten på grundlag af bogføringen, som skal fremlægges ved begæringens indgivelse, inden der sker indkaldelse af kreditorerne til et møde i henhold til artikel 174 i den italienske konkurslov. I overensstemmelse med lovens artikel 175 undersøger debitor og kreditorerne under dette møde, som afholdes under rettens ledelse, bl.a. den sikre karakter af den gæld, der er anmeldt (jf. i denne retning generaladvokat Légers forslag til afgørelse til Domstolens dom af 5.6.2003, sag C-145/01, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 5581, på s. 5583, punkt 79).

- ⁸⁹ Herudover er det ubestridt, at Alliance One ikke findes i sagsøgerens bogføring blandt dennes kreditorer, og at Alliance One ikke er opført på kreditorlisten, som sagsøgeren har udarbejdet, og som er efterprøvet af bobestyreren i overensstemmelse med artikel 161 i den italienske konkurslov i forbindelse med den forebyggende tvangsakkordprocedure, der er indledt for Tribunale fallimentare di Roma.

- ⁹⁰ I øvrigt er sagsøgerens synspunkt, hvorefter denne ikke har pligt til at lade det tilgodehavende, som Alliance One har hos sagsøgeren, fremgå af bogføringen og at op-tage den på kreditorlisten, ikke underbygget og har intet grundlag i forbindelse med

bestemmelserne i den italienske konkurslov og den italienske borgerlige lovbog, som sagsøgeren har henvist til, og under alle omstændigheder er det almindeligt kendt, at formålet med enhver tvangsakkord i det væsentlige er at indgå en aftale med alle kreditorerne efter at have givet et nøjagtigt billede af selskabets finansielle situation og under en dømmende myndigheds kontrol for at undgå, at selskabet går konkurs. Endvidere og i modsætning til det af sagsøgeren påståede kunne Alliance One, idet selskabet har betalt hele den bøde, som de er blevet pålagt i den anfægtede beslutning, på grundlag af den samme beslutning straks rejse krav mod sagsøgeren for at opnå tilbagebetaling af en del af den betalte bøde, hvilket selskabet i øvrigt har bekræftet i sin skrivelse af 30. marts 2011. Under alle omstændigheder bestemmer den italienske konkurslov, således som det er præciseret i præmis 88 ovenfor, at den sikre karakter af de tilgodehavender, der er anmeldt, undersøges og drøftes under kreditormødet.

⁹¹ Endvidere har sagsøgeren, selv om selskabet har kvalificeret Alliance One som en »tidligere kreditor« i den i artikel 184 i den italienske konkurslov omhandlede forstand, ikke givet nogen forklaring i denne henseende eller på grundene til, at Alliance One ikke har forsøgt at anmelde sit krav under nævnte procedure og ikke anfægtede denne på trods af et sådant tilgodehavende, hvis beløb var en del højere end hele den gæld, der faktisk blev registreret, hvilket eventuelt kunne have påvirket de øvrige kreditors beslutning om at tilslutte sig det forslag om forebyggende tvangsakkord, som sagsøgeren havde formuleret. Hvis det antages, at Alliance Ones tilgodehavende hos sagsøgeren var blevet registreret, ville det således have haft en ikke ubetydelig indvirkning på den tvangsakkord, som Tribunale fallimentare di Roma har godkendt.

⁹² Det skal ligeledes bemærkes, at selv om de forhandlinger, der førte til købet af selskabets aktier, ifølge sagsøgeren fandt sted efter Kommissionens fremsendelse af klagepunktsmeddelelsen, nævner aftalevilkårene vedrørende overdragelsen af disse aktier til de nuværende aktionærer ikke udtrykkeligt den administrative procedure, der gav anledning til den anfægtede beslutning, og indeholder ingen garanti eller godtgørelse til deres fordel hvad angår den eventuelle bøde, som Kommissionen ville pålægge sagsøgeren. Det fremgår imidlertid af sagen, at sagsøgeren efter at have fået kendskab til den bøde, selskabet skulle betale solidarisk med Alliance One, og som oversteg

værdien af dets aktier, ikke forsøgte at opnå nogen godtgørelse fra Alliance One for tilbageholdelse af oplysninger. Sagsøgeren har derimod i sin begæring om den forebyggende tvangsakkordprocedure klaget over Alliance Ones manglende fremlæggelse af oplysninger under de forhandlinger, der førte til aktieoverdragelsen, idet andre »faktiske forhold og omstændigheder senere viste sig ufordelagtige«. Det fremgår ligeledes af sagsakterne, at sagsøgeren nogle måneder efter indgivelsen af begæringen om tvangsakkord i denne henseende anlagde sag mod Intabex, Alliance Ones datterselskab, der overdrog aktierne til sagsøgeren, ved Tribunale civile di Roma (civilretten i Rom) med påstand om betaling af dennes andel på 7,3 mio. EUR, og at Alliance One slet ikke har fremsat et modkrav for at opnå tilbagebetaling af en del af den betalte bøde.

- 93 På baggrund af det ovenstående kan det ikke udelukkes, at Alliance One har påtaget sig at betale den del af bøde, som påhvilede sagsøgeren, eller at Alliance One har givet afkald på at kræve tilbagebetaling hos sagsøgeren.

- 94 Herudover skal det ikke alene anføres, at Alliance One, således som det er fastslået i præmis 47 ovenfor, ikke har rejst krav mod sagsøgeren om tilbagebetaling af en del af den betalte bøde, men ligeledes at Alliance One i sin skrivelse af 30. marts 2011 undlod udtrykkeligt at anføre, om og hvornår selskabet havde til hensigt at anlægge en sådan sag. Det skal i denne henseende præciseres — i modsætning til det, sagsøgeren gjorde gældende i sin skrivelse af 6. januar 2011 — at den form for forebyggende tvangsakkord, som sagsøgeren har valgt, nemlig med overdragelse af goder, i det væsentlige tilsigter at likvidere debtors goder med henblik på den fælles skadeløsholdelse af kreditorerne og medfører, at aktiviteten ophører. Sagsøgeren har ikke anfægtet denne vurdering, som i øvrigt klart underbygges af selskabets regnskaber vedrørende 2008 og 2009, som Kommissionen har tilført i sagsakterne.

- ⁹⁵ Det skal tilføjes, således som Kommissionen har gjort gældende, at disse retsforhandlinger ikke er nævnt i den detaljerede rapport af 14. april 2011 om sagsøgerens finansielle situation, som den retlige likvidator har indleveret til kreditorudvalget, selv om rapporten redegør for et vist antal andre verserende tvister. Dette forhold viser imidlertid — i modsætning til det af sagsøgeren påståede — at sagsøgeren har anset afslutningen af disse retsforhandlinger for at være uden betydning for selskabets finansielle fremtid og for dets kreditorer.
- ⁹⁶ Hvad endvidere for det første angår sagsøgerens argument, hvorefter selskabet forbliver den eneste ansvarlige for betalingen af beløbet på 3,99 mio. EUR i det tilfælde, hvor Alliance One får medhold i sag T-25/06, skal det anføres, at Retten ved dom af 9. september 2011 i nævnte sag forkastede Alliance Ones annulationssøgsmål, og at dette selskab derfor forbliver solidarisk ansvarlig for betalingen af dette beløb, som det allerede betalte i februar 2006.
- ⁹⁷ Hvad for det andet angår sagsøgerens argument, hvorefter selskabets retlige interesse følger af den grundlæggende ret til søgsmålsadgang, som det har udledt af EMRK's artikel 6, der er knæsat i artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder, skal det først erindres, at den retlige interesse er den væsentligste og første betingelse for ethvert søgsmål (jf. præmis 80 ovenfor). Endvidere skal det anføres, at retten til adgang til domstolsprøvelse, hvoraf retten til søgsmålsadgang udgør et særligt aspekt, ikke er absolut og er underlagt forudsætningsvis anerkendte begrænsninger, navnlig med hensyn til betingelserne for et søgsmåls antagelse til realitetsbehandling. Disse begrænsninger må ikke begrænse et retssubjekts adgang på en sådan måde, at retten til adgang til domstolsprøvelse reelt er uden indhold. De bør varetage et legitimt formål, og der bør være en rimelig forholdsmæssig sammenhæng mellem de anvendte midler og det mål, der søges opnået (jf. i denne retning og analogt, Domstolens kendelse af

16.11.2010, sag C-73/10 P, Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert mod Kommissionen, Sml. I, s. 11535, præmis 53).

- ⁹⁸ Det kan imidlertid ikke hævdes, at den væsentligste og første betingelse for ethvert søgsmål, såsom den retlige interesse, der navnlig tilsigter at sikre en ordentlig retspleje, og dens anvendelse i denne sag har hindret sagsøgeren i at gøre brug af et tilgængeligt retsmiddel mod den anfægtede beslutning (jf. i denne retning og analogt, kendelsen i sagen Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert mod Kommissionen, nævnt i præmis 97 ovenfor, præmis 55).
- ⁹⁹ Selv om kravet om en retlig interesse nemlig kan forekomme at være en begrænsning af retten til søgsmålsadgang, udgør denne betingelse åbenbart ikke et indgreb i selve denne rettigheds indhold, eftersom kravet om, at sagsøgeren på tidspunktet for sagens anlæg, og indtil der er afsagt dom, har en retlig interesse i at anfægte en retsakt, som er bebyrdende for ham, har et legitimt formål, der i sidste ende er af retsplejehensyn at undgå, at Unionens retsinstanser forelægges rent teoretiske spørgsmål, hvis løsning ikke kan have retsvirkninger eller som i denne sag give sagsøgeren en fordel.
- ¹⁰⁰ Hvad for det tredje angår risikoen for, at tredjemand påtænker at anlægge erstatningssag mod sagsøgeren ved den nationale ret, skal det først bemærkes, at det ikke er godtgjort, at indgrebet i sagsøgerens retsstilling allerede nu har vist sig sikker i den i retspraksis omhandlede forstand (jf. præmis 79 ovenfor). Selv om det nemlig antages, at den pågældende virksomheds adfærd, som bl.a. er tilregnet sagsøgeren, kan være baggrund for retsakter, der kan gøre sagsøgeren ansvarlig i henhold til gældende national ret, må det fastslås, at et eventuelt erstatningssøgsmål ved de nationale retter er uafhængigt af en eventuel annullation af den anfægtede beslutning. Under alle omstændigheder har sagsøgeren ikke fremført elementer, som gør det muligt at fastslå, under hvilke omstændigheder i denne sag en eventuel annullation af den anfægtede beslutning kunne gøre det muligt for sagsøgeren at undgå enhver risiko for, at der vil blive anlagt en erstatningssag mod denne ved en national ret af en tredjemand, der påstår at have lidt skade. Det skal i denne henseende endvidere bemærkes, at

sagsøgeren har begrænset sig til i et bilag til sine skrivelser af henholdsvis 20. maj og 13. juli 2011, dvs. *in tempore suspecto*, til sagsakterne at fremlægge almindelige skrivelser, som sagsøgeren har modtaget sammen med tre andre forarbejdningsskrivelser, der er berørt af den anfægtede beslutning, og som indeholder en anmodning om erstatning fra et kooperativ af tobaksproducenter, som er under likvidation, og som alle har hjemsted i provinsen Lecce (Italien). Sådanne skrivelser — hvoraf en af dem end ikke er dateret, og som sagsøgeren først modtog efter, at dennes søgsmålsinteresse var blevet anfægtet under disse retsforhandlinger — godtgør ikke i sig selv, at der er anlagt erstatningssag af tredjemand, der har lidt skade på grund af den retsstridige adfærd, der er angivet i den anfægtede beslutning. I øvrigt har disse retsforhandlinger, henset til, at sagsøgeren ikke har bestridt Kommissionens konstatering i den anfægtede beslutning vedrørende den overtrædelse, der er begået af den virksomhed, hvis adfærd er tilregnet Alliance One og sagsøgeren, ingen forbindelse med et eventuelt søgsmål anlagt af tredjemand på grundlag af beviser og konstateringer, der findes i nævnte beslutning. Endelig skal det anføres, at selv om det antages, at sådanne fremtidige og usikre søgsmål faktisk kan anlægges mod sagsøgeren, har de ingen materiel indvirkning på sagsøgeren, eftersom sagsøgeren end ikke kan betale sine nuværende kreditorer.

- ¹⁰¹ Selv om sagsøgeren for det fjerde kunne støtte sig til forvalternes pligt og fremover likvidators pligt til i henhold til italiensk ret at beskytte kreditorernes interesser mod ethvert muligt krav, har selskabet ikke godtgjort, i hvilket omfang en sådan pligt, hvis den anses for fastslået, giver sagsøgeren en interesse i at fortsætte denne sag. I øvrigt er dette argument i strid med likvidators adfærd under tvangsakkordproceduren, eftersom, således som det fremgår af sagsakterne, likvidator end ikke har givet kreditorerne, bobestyreren og Tribunale fallimentare di Roma meddelelse om disse retsforhandlingers eksistens (jf. præmis 95 ovenfor).

- ¹⁰² Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at sagsøgeren ikke har bevist sin opståede og aktuelle interesse i at fortsætte denne sag. Det følger heraf, at det er ufor-
nødent at træffe afgørelse i sagen.

Sagens omkostninger

- ¹⁰³ I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 6, er Retten frit stillet i sin afgørelse om
sagens omkostninger, hvis det er ufor-
nødent at træffe afgørelse om sagens genstand.
- ¹⁰⁴ I denne sag har sagsøgeren udvist en illoyal adfærd over for Retten ved at undlade for
det første at give Retten meddelelse om, at selskabet var sat under likvidation inden
indledningen af den mundtlige forhandling, og dernæst på trods af foranstaltninger
med henblik på sagens tilrettelæggelse, der blev truffet efter retsmødet, det forhold,
at der var blevet indledt en forebyggende tvangsakkordprocedure i 2007, som fortsat
verserede ved Tribunale fallimentare di Roma. Det var nemlig først efter undersøgel-
sen af de af Kommissionen fremlagt dokumenter, der var vedlagt dennes bemærknin-
ger af 21. februar 2011 (jf. præmis 44 ovenfor), at Retten kunne forstå, at sagsøgeren
var genstand for en sådan procedure.
- ¹⁰⁵ I øvrigt tvang den manglende nøjagtighed i visse af sagsøgerens svar Retten til at
anordne flere foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, navnlig vedrø-
rende faktiske forhold, som lå lang tid forud for retsmødet, og som vanskeliggjorde
den mundtlige forhandling og forsinkede afslutningen heraf.
- ¹⁰⁶ På baggrund af ovenstående bør sagsøgeren pålægges at bære sine egne omkostnin-
ger og betale Kommissionens udgifter.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Tredje Afdeling):

- 1) **Det er uforholdent at træffe afgørelse i denne sag.**
- 2) **Mindo Srl betaler sagens omkostninger.**

Azizi

Cremona

Frimodt Nielsen

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. oktober 2011.

Underskrifter